

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře - rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Roberta Ožvalda a soudců JUDr. Ivany Kosové a Víta Jakšiče ve věci

žalobkyně: [Jméno žalobkyně], IČ [IČO žalobkyně]
sídlem [Adresa žalobkyně]
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Sigmundem
sídlem Jiráskova 614, 470 01 Česká Lípa

proti

žalované: [Jméno žalované], IČ [IČO žalované]
sídlem [Adresa žalované]
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Lopatou
sídlem Zbrojnická 229/1, 301 00 Plzeň

o zaplacení 274 995,49 Kč s příslušenstvím a o vzájemném návrhu na zaplacení 531 755,10 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobkyně proti usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 8. 6. 2021 č. j. [Anonymizováno]

takto:

Usnesení soudu I. stupně se potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Citovaným rozhodnutím soud I. stupně zamítl námitku místní nepříslušnosti k projednání vzájemného návrhu žalované. V odůvodnění uvedl, že žalobou se domáhá žalobkyně zaplacení 274 995,49 Kč. Žalovaná ve vyjádření ze 14. 10. 2020 uvedla, že na žalovanou částku byl započten její nárok na zaplacení smluvní pokuty, který má ve výši 806 751 Kč. V dalším podání z 20. 11. 2020 žalovaná vznesla vzájemný návrh na zaplacení zbylé části smluvní pokuty 531 755,10 Kč. Soud I. stupně poté rekapituluje další průběh řízení, uvádí stěžejní skutková tvrzení obou stran a cituje rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 684/2020. V rámci toho uvádí, že usnesením z 25. 1. 2021 vyloučil vzájemný návrh k samostatnému projednání. Následně však, před jednáním 28. 4. 2021 rozhodl opět o spojení věcí. U tohoto jednání pak žalobkyně vznesla námitku místní nepříslušnosti, a to z důvodu, že tato pohledávka je nejistá a neurčitá ve smyslu § 1987 o. z. Tuto námitku však soud I. stupně pokládá za opožděně podanou. Prvním úkonem žalobkyně směřujícím ve věci vzájemného návrhu bylo její vyjádření ze 17. 12. 2020, v němž se ke vzájemnému návrhu vyjadřuje (tak, že pohledávka je nejistá a neurčitá), námitku místní nepříslušnosti však nevznáší. I kdyby tomu tak nebylo, nelze této námitce dle okresního soudu vyhovět. Jednak je to z důvodu určitosti a jasnosti pohledávky, kdy není namístě postup dle § 1987 o. z. Dále pak soud I. stupně, zejména z hlediska judikatury, rozebírá, že žalobkyně doplnila rozhodné skutečnosti k otázce své aktivní legitimace v soudem poskytnuté lhůtě, když navíc aktivní legitimace je institut hmotného práva a její prokázání zákon nekoncentruje do určitého stadia řízení. Proto byla námitka místní nepříslušnosti jako nedůvodná zamítnuta.
2. Proti tomuto usnesení podala včas odvolání žalobkyně, která žádala jeho zrušení. Namítá jednak, že pokud námitku místní nepříslušnosti vznesla při prvním jednání soudu, které proběhlo poté,

co byl vzájemný návrh spojen do společného řízení se žalobou, pak nelze tento úkon pokládat za opožděný. K vlastní důvodnosti této námitky poukazuje pak žalobkyně na to, že soudu byly předloženy 2 samostatné a naprosto odlišné kauzy, které nemají společný skutkový základ. Na straně jedné existuje zcela jasná, listinami prokazatelná a fakticky již prokázaná pohledávka žalobkyně, na straně druhé je tvrzená protipohledávka, která není jistá, její prokázání bude předmětem rozsáhlého dokazování, jak svědecky, tak i znalecky. To je přesně stav, při kterém by měl soud využít § 1987 odst. 2 o. z. a odkázat žalovanou na uplatnění tohoto nároku samostatnou žalobou u místně příslušného Okresního soudu v České Lípě.

3. Podle § 212 o. s. ř. přezkoumal odvolací soud usnesení soudu I. stupně, aniž bylo nutno ve věci nařizovat jednání s ohledem na § 214 odst. 2 písm. c) o. s. ř. Dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.
4. Z § 105 odst. 1 o. s. ř. plyne, že pokud účastník uplatní námitku místní nepřislušnosti, musí tak učinit při prvním úkonu, který mu přísluší ohledně daného nároku. Po podání vzájemného návrhu, který byl soudu I. stupně doručen 20. 11. 2020, bylo skutečně prvním takovým úkonem žalobkyně „Vyjádření žalobkyně k obraně žalované“ ze 17. 12. 2020. Je sice pravdou, že v bodě II. tohoto podání žalobkyně uvádí, že „soud nemůže projednat vzájemný návrh žalované“, aniž by vznesla námitku místní nepřislušnosti. Dle obsahu spisu však odvolací soud nemůže mít najisto postaveno, že v tento okamžik měla žalobkyně již k dispozici vzájemný návrh žalované na zaplacení 531 755,10 Kč s příslušenstvím. V úvodu svého podání ze 17. 12. 2020 totiž uvádí, že „obdržela vyjádření žalované ze dne 14. 10. 2020“, o jiném podání žalované, které jí mělo být doručeno, se vůbec nezmiňuje. Ve spisu se pak nenachází doklad o doručení vzájemného návrhu žalobkyni (jejímu právnímu zástupci), a to nejenom před podáním vyjádření ze 17. 12. 2020, ale ani později, spisový materiál neobsahuje ani třeba referát soudu o pokynu doručit vzájemný návrh. Nelze tak mít najisto postaveno, že při podání vyjádření ze 17. 12. 2020 měla žalobkyně tento vzájemný návrh k dispozici. Vzhledem k tomu nelze než konstatovat, že prvním úkonem žalobkyně ve věci žaloby žalované bylo jednání 28. 4. 2021, u něhož námitku vznesla. Odvolací soud jí tak za daného stavu nemůže pokládat za opožděnou.
5. Podle § 89 o. s. ř. soud, který je příslušný k řízení o určité věci, je příslušný i k řízení o věcech s ní spojených a o vzájemných návrzích žalovaného, s výjimkou věcí uvedených v § 88.
6. Toto ustanovení soud I. stupně vůbec nezmiňuje. Jak uvádí shodně odborná literatura, soud, který je příslušný k projednání určité věci (ať jde o soud obecný nebo na výběr daný či výlučný), je soudem místně příslušným rovněž k řízení o vzájemném návrhu žalovaného. Jedinou výjimkou jsou případy, v nichž se místní příslušnost u vzájemného návrhu řídí § 88. Jinak pak platí, že místní příslušnost založena podle § 89 trvá i poté, kdy soud vzájemný návrh vyloučil k samostatnému řízení (viz např. Občanský soudní řád I., 1. vydání 2009, nebo Občanský soudní řád, 3. vydání 2021, C. H. Beck, komentář k § 89).
7. A jestliže tudíž žalovaná poté, co bylo zahájeno řízení o žalobě žalobkyně, uplatnila v tomto řízení podáním z 20. 11. 2020 vzájemný návrh na zaplacení své pohledávky, byla podle § 89 o. s. ř. založena místní příslušnost pro Okresní soud v Táboře i ohledně tohoto vzájemného návrhu žalované. Není vůbec významné, jaký charakter má nárok žalované a zda má nějakou skutkovou podobnost s pohledávkou žalobkyně. Stejně není nikterak významné, zda vzájemný návrh bude projednán společně se žalobou žalobkyně nebo je či bude vyloučen k samostatnému řízení, protože jednou založená místní příslušnost dle § 89 o. s. ř. trvá až do pravomocného skončení řízení. A nejde zde o případ, kdy by se místní příslušnost u vzájemného návrhu řídila § 88 o. s. ř.
8. To je jediný relevantní důvod, pro který je možné na usnesení soudu I. stupně nahlížet v konečném důsledku jako věcně správné. Proto ho odvolací soud podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
9. Je zcela nadbytečné vyjadřovat se k dalším otázkám, které jsou rozsáhle řešeny soudem I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť na místní příslušnosti ve smyslu § 89 o. s. ř. nemají

žádný vliv. Vymezení pohledávek způsobilých k započtení v § 1987 o. z. spadá pod úpravu hmotného práva, která nemá v tomto směru žádné promítnutí do procesních pravidel týkajících se postupu v řízení, včetně otázky místní příslušnosti. Nic takové neplyne ani z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 684/2020.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání ve lhůtě 2 měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu I. stupně za podmínek dle § 237 o. s. ř.

Tábor 23. srpna 2021

JUDr. Robert Ožvald
předseda senátu